

A barti vásár

Nagyon szeretek járni a kétyi tájházba. Bohák Valika néni tartja a szövést. Nagyon sok történettel szokott minket várni. Egyik alkalommal így kezdte el történetét:

- Képzeljétek el, hogy egyszer az édesapám elment a barti vásárba. Én is mentem vele, mert még pont felfértem a kocsira. Azért jártunk más vásárokbba, mert Kétyen sosem volt olyan, viszont a barti vásárba volt minden: gabonától a borjúig. Mi is egy szép borjút akartunk eladni. Azt tudni kell a kétyiekről, hogy mind reformátusok voltak, Bartot pedig csak katolikusok lakták. Mikor ott kint álltunk a vásárba hallottam, hogy két barti ember rólunk beszél:

- Te, ide figyelj! Ott a lócsnek támaszkodva, azok kétyiek.

- No, oszt mi van akkor?

- A kétyiek, azok nem katolikusok, azok reformátusok.

- Tényleg? Nem mondod... Olyanok, mint mi!

- Csak színát esznek!

Az igazság az volt, hogy édesapám neki volt dőlve a kocsinak és egy szénaszállal a szájában várakozott a vevőkre. A barti ember meg azt hitte, hogy azt eszi. Sokáig emlegették ezt a történetet.

Mi meg a lányokkal jót neveltünk...

Farkas Laura, 7. oszt. tanuló, a történetet Bohák Valéria mesélte